

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 25CoCsp/13/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2317217851
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubica Spálová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2317217851.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Ľubica Spálová a sudkýň: JUDr. Martina Valentová a Mgr. Lucia Mizerová, v spore žalobcu: C. I., nar. XX.X.XXXX, adresa Z. - Z., G. XXXX/XX, zastúpenej advokátom: JUDr. Peter Vachan, so sídlom Žilina, Pavla Mudroňa 1191/5, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., so sídlom Piešťany, Teplická 7434/147, IČO: 36 234 176, zastúpenému advokátskou kanceláriou: Advokátska kancelária GOLIÁŠOVÁ GABRIELA, s.r.o., so sídlom Trenčín, 1. mája 173/11, IČO: 47 234 679, (adresa pre doručovanie Piešťany, Teplická 7434/147), o určenie bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Galanta č.k. 17Csp/262/2017-105 zo dňa 5.11.2019, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému priznal voči žalobcovi náhradu trov konania vo výške 100%, o ktorej výške súd rozhodne samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP.

2. Pri rozhodovaní súd prvej inštancie vychádzal zo skutkového stavu ako ho zistil z vykonaného dokazovania, že dňa 22.7.2015 uzatvorili strany sporu zmluvu o spotrebiteľskom úvere - hotovostný úver a revolvingový úver č. 4507211147, predmetom ktorej bolo poskytnutie bezúčelového úveru vo výške 2.800,- Eur, s mesačnými splátkami vo výške 82,68 Eur, počet splátok 48, celková čiastka splatná spotrebiteľom 3.899,04 Eur, ročná úroková sadzba 17,40%, RPMN 19%, priemerná RPMN 18,24%, prvá splátka bola splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru, splatnosť ďalších splátok bola určená na 15. deň v kalendárnom mesiaci, počínajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka.

3. Rozhodnutie súd odôvodnil právne na základe aplikácie ust. § 52 ods. 1 a 2 OZ v znení účinnom k 22.7.2015 (zák. č. 40/1964 Zb. - Občiansky zákonník - ďalej aj len OZ), § 1 ods. 1, 2, § 2 písm. g), h), l), § 9 ods. 2 písm. f), g), k), l), § 11 ods. 1 písm. b) a e) zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom k 22.7.2015 (ďalej aj len ZoSÚ).

4. Po preštudovaní úverovej zmluvy, v zmysle § 9 a § 11 zákona č. 129/2010 Z.z., súd prvej inštancie konštatoval, že úverovú zmluvu je nutné považovať ako zmluvu uzatvorenú plne v súlade so zák. č. 129/2010 Z.z.

5. Aj keď zmluva neuvádza presný číselný dátum ukončenia zmluvy, žalovaný použil objektívne zistiteľné kritéria, podľa ktorých žalobca ako spotrebiteľ musí vedieť, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru. Predmetná zmluva obsahuje náležitosť podľa § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z.z. aj vtedy, pokiaľ veriteľ použil objektívne zistiteľné kritériá, z ktorých je nepochybne možné určiť dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru tak, ako je tomu aj v danom prípade. Spotrebiteľ teda disponuje informáciou, aká je doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a kedy je konečná splatnosť poskytnutého úveru, a preto je cieľ sledovaný ust. § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z.z. dosiahnutý. V tejto súvislosti súd odkázal na závery Súdneho dvora EÚ v rozsudku vo veci C-42/2015 body 71 až 73. Z dátumu konečnej splatnosti, uvedenej v úverovej zmluve je žalobcovi jednoznačne jasné a zrejmé, kedy nastane konečná splatnosť úveru, preto mal súd za to, že uvedená náležitosť úverovej zmluvy je splnená. Na podporu svojich tvrdení súd poukázal na rozhodnutia Okresného súdu Rimavská Sobota sp. zn. 10Csp/90/2017, Okresného súdu Brezno sp. zn. 4C/40/2014, Okresného súdu Poprad sp. zn. 17Csp/158/2017, Okresného súdu Lučenec sp. zn. 13Csp/132/2017, ako aj rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. IV.ÚS 499/2011 pojednávajúce o princípe právnej istoty.

6. Z predmetnej Zmluvy o spotrebiteľskom úvere - hotovostný úver a revolvingový úver, uzavretej medzi spoločnosťou Home Credit Slovakia, a.s. Piešťany ako dodávateľom a veriteľom a žalobkyňou ako dlžníčkou a spotrebiteľkou dňa 22.7.2015 z bodu 39. vyplýva: „Termín konečnej splatnosti 48 mesiacov po poskytnutí úveru, a to do 15. dňa v poslednom mesiaci“. Pod bodom 31. termíny splatnosti splátok, v poznámke je uvedené, že prvá splátka je splatná po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. Pokiaľ kalendárny mesiac nasledujúci po poskytnutí úveru neobsahuje poradové číslo dňa poskytnutia úveru, je splatnosť prvej splátky posledný deň v tomto kalendárnom mesiaci. Dátum splatnosti druhej a nasledujúcich splátok je vždy 15. deň v kalendárnom mesiaci, počínajúc kalendárnym mesiacom nasledujúcim po mesiaci, v ktorom je splatná prvá splátka. V bode 36. bol dohodnutý počet splátok 48.

7. Z cit. ust. § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z.z. je zrejmé, že zákon jednoznačne nevymedzuje, akým spôsobom má byť konečná splatnosť spotrebiteľského úveru v zmluve uvedená. Základnou všeobecnou požiadavkou však je, aby bola v zmluve táto náležitosť uvedená jasne a zrozumiteľne, bez ťažkostí a s istotou určiteľným spôsobom. Cieľom resp. účelom tohto ustanovenia je zaručiť, aby spotrebiteľ poznal deň poslednej splátky úveru, teda termín jeho konečnej splatnosti, resp. dobu, dokedy bude povinný predmetný úver splácať. Účel tohto ustanovenia je naplnený vtedy, ak uvedenie termínu končenej splatnosti v zmluve umožňuje spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátum poslednej splátky. Podľa názoru súdu citované ustanovenie rozhodne nie je možné vykladať tak, že termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru musí byť v zmluve definovaný výhradne jednoznačným dátumom, teda konkrétnym dňom, mesiacom a rokom. Obdobný názor vyslovil SD EÚ vo veci C-42/2015 Home Credit Slovakia c/a Klára Biróová keď uviedol, že čl. 10 ods. 2 písm. h/ smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok.

8. Vzhľadom na uvedené, ak v predmetnej zmluve je uvedený termín končenej splatnosti 48 mesiacov po poskytnutí úveru a to do 15. dňa v poslednom mesiaci, spotrebiteľovi s rozumovými schopnosťami na úrovni priemerne spôsobilej osoby musí byť jednoznačne zrejmé, že posledná splátka úveru bude splatná za 48 mesiacov (4 roky) po poskytnutí úveru a to k 15.dňu v poslednom mesiaci. Priemerný spotrebiteľ si tak s použitím triviálnej matematiky vie jednoducho, bez ťažkostí, bez pochybností a s istotou určiť termín poslednej splátky úveru, teda termín konečnej splatnosti úveru. Podľa názoru súdu je teda uvedenie termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru v bode 39. predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere dostatočne jasné, určité a zrozumiteľné, naplňajúce požiadavku cit. ust. § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z.z., v súlade so zákonom. Spotrebiteľ teda nepochybne v danom prípade disponuje informáciou, kedy nastane konečná splatnosť poskytnutého úveru, ktorá je závislá iba od momentu jeho faktického poskytnutia.

9. K celkovej čiastke splatnej spotrebiteľom, § 2 písm. g) a h) zák. č. 129/2010 Z.z., súd prvej inštancie uviedol, že v samotnej úverovej zmluve je tak poistenie ako aj ďalšie alternatívne služby upravené v časti „doplnkové služby - dobrovoľné“. Je len na slobodnom rozhodovaní samotného klienta, či sa pre niektorú z doplnkových služieb rozhodne alebo nie. V uvedenom prípade žalobca nezvolil poistné, tiež nezvolil ďalšiu doplnkovú službu - zmena výšky a počtu splátok, a rozhodol sa pre službu - odložené splátky,

ktorá je spoplatnená sumou 1,45 eura mesačne. Aj táto skutočnosť preukazuje dobrovoľnosť uzatvorenia predmetných služieb, ktoré žalobca mohol ale nemusel uzatvoriť. Okrem toho aj v samotnej celkovej čiastke splatnej spotrebiteľom je uvedené „bez platieb za doplnkové služby“. O tom, že poistné a ďalšie alternatívne služby sú dobrovoľné bol žalobca informovaný aj v Štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere, pod bodom 3. S uvedeným súvisí nevyhnutnosť pri prepočte celkovej čiastky splatnej spotrebiteľom odpočítať od sumy 3968,64 eura úhradu za dobrovoľnú službu odloženej splátky, výsledkom ktorej je suma uvedená v úvere ako celková čiastka splatná spotrebiteľom 3899,04 eura. Z uvedeného je preto nepochybne jasne preukázané, že uzatvorenie poistenia, prípadne inej alternatívnej služby, nebolo podmienené uzatvorením úverovej zmluvy. V tejto súvislosti súd odkázal na rozhodnutia Okresného súdu Brezno pod sp. zn. 4C/40/2014 a Okresného súdu Senica pod sp. zn. 9Csp/188/2017.

10. K námietke žalobcu o nesprávnosti vypočítanej RPMN súd prvej inštancie uviedol, že žalobca sa v žalobe obmedzil len na všeobecné skonštatovanie, že RPMN je v zmluve uvedená nesprávne, v zmysle § 150 CSP však neuviedol ďalšie konkrétne skutočnosti, pre ktoré RPMN považuje za nesprávnu, a teda takéto tvrdenie žalobcu nebolo zo strany súdu preskúmateľné a to aj s poukazom na to, že žalobca sa na pojednávania vytýčené súdom nedostavil ani raz a súd ho k tejto skutočnosti nemohol vypočítať. RPMN je stanovené správne, a to vo výške 19 %, ako aj celková čiastka splatná spotrebiteľom, ktorá je vo výške 3899,04 eura, pričom žalobca má riadne uvedené v zmluve aj predpoklady použité na výpočet. Čo sa týka výšky RPMN, tvrdenie žalobcu, že jej výška nie je v zmluve uvedená správne, je nepravdivé, nakoľko žalobca nepredložil žiaden právne relevantný dôvod, resp. výpočet, na základe ktorého by bola uvedená výška RPMN nesprávna. Žalobca sa v tejto súvislosti odvoláva len na výpočet z internetového portálu, ktorý uvádza len orientačnú hodnotu RPMN, čo sa uvádza aj na samotnej stránke a predmetný výpočet nezohľadňuje správne všetky činitele, ktoré sa vyžadujú pre výpočet presnej výšky RPMN.

11. Čo sa týka poslednej námietky žalobcu ohľadne absencie údaju podľa § 9 ods. 2 písm. l/ ZoSÚ (výška, počet a frekvencia splátok a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia), súd prvej inštancie poukázal na ustálenú rozhodovaciu prax slovenských súdov, vrátane rozhodnutí Najvyššieho súdu SR, ako aj na článok 10 ods. 2 písm. h) smernice Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS (ďalej len „smernica“) a právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy. Smernica sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok. Uvedenie termínu splatnosti splátky spôsobom: „mesačne, v 15. deň kalendárneho mesiaca“ teda spĺňa požiadavku smernice a napĺňa jej cieľ.

12. Súd ďalej uvádza, že sa nemohol zaoberať neprijateľnosťou zmluvnej podmienky - dohody o zrážkach zo mzdy, nakoľko v súlade s názorom žalovaného, je aj súd toho názoru že táto dohoda nie je zmluvnou podmienkou, ale jedná sa o samostatný právny úkon, pri ktorom je tiež možné určiť jeho platnosť či neplatnosť. Avšak súd je viazaný žalobným návrhom a nemôže ho prekročiť (§ 216 CSP). Žalobca nežiadal určiť neplatnosť tohto právneho úkonu, preto súd o ňom nerozhodoval. Výnimku zo zásady ne ultra petitem obsahuje tiež ustanovenie § 298 CSP. Ako však súd uviedol, uzatvorená dohoda o zrážkach zo mzdy nie je dohodnutá zmluvná podmienka ako súčasť textu zmluvy o úvere, ale samostatný právny úkon nespádajúci pod výnimku podľa § 298 CSP. Súd dal do pozornosti aj stanovisko bývalého podpredsedu Ústavného súdu Slovenskej republiky JUDr. Milana L'alíka v Náleze zo dňa 24.10.2013, sp. zn. I. ÚS 547/2012 (odlišné stanovisko).

13. Vzhľadom na uvedené súd žalobu zamietol. O nároku žalovaného na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP. Žalovaný bol v konaní plne úspešný, preto má nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi ako neúspešnej strane sporu s tým, že o konkrétnej výške náhrady trov konania súd rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP.

14. Proti tomuto rozsudku podala prostredníctvom svojho právneho zastúpenia odvolanie žalobkyňa, v ktorom uplatnila odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP, že rozhodnutie vychádza z

nesprávneho právneho posúdenia veci spočívajúceho v tom, že súd nevyhodnotil úverovú zmluvu za bezúročnú a bez poplatkov pre absenciu obligatórnych náležitostí, pričom sa domáhala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v zmysle § 388 CSP zmenil tak, že vyhovie žalobnému návrhu v plnom rozsahu a žalobkyni prizná právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%, podľa vyčíslenia v závere odvolania. Žalobkyňa pritom v podanom odvolaní napadla závery súdu prvej inštancie vo vzťahu k absencii náležitostí zmluvy - termín konečnej splatnosti, celkovej čiastky úveru a uvedenie riadneho RPMN. Nenamietala teda záver súdu prvej inštancie, že predmetná spotrebiteľská zmluva netrpí absenciou náležitostí v zmysle § 9 ods. 2 písm. l) ZoSÚ a to výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov.

15. Ako prvé žalobkyňa namietala podľa nej nesprávny záver súdu prvej inštancie, že zmluva obsahuje údaj o termíne konečnej splatnosti úveru. S odkazom na rozsudok SD EÚ C-42/15, ide pritom o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku. Pri konkrétnej úverovej zmluve nie je uvedené kedy bude predmetný úver poskytnutý, pokiaľ ide o prvú splátku, jej splatnosť je dohodnutá po mesiaci od dátumu poskytnutia úveru. Vzhľadom na to pre spotrebiteľa nie je možné bez väčších ťažkostí a s istotou identifikovať termín konečnej splatnosti úveru. Je v kompetencii poskytovateľa úveru, aby všetky podstatné údaje na výpočet konečnej splatnosti určil tak, že spotrebiteľ pri podpise zmluvy by mal k dispozícii konkrétnu informáciu o dĺžke splácania úveru, napriek tomu pristúpil len k neurčitému vymedzeniu splatnosti. Neurčitý údaj o konečnej splatnosti úveru dlžníkovi neumožňuje poznať všetky podmienky budúceho plnenia uzavretej zmluvy a ide skutočnosť, ktorej neuvedenie môže spochybníť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku (poukázala na rozhodnutie Krajského súdu Košice sp. zn. 2Co/221/2018).

16. Odvolateľka tiež namietala podľa nej nesprávny záver súdu prvej inštancie, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje správny údaj o celkovej čiastke úveru. Podľa nej zmluva musí obsahovať zmluvný úrok a všetky poplatky bez ohľadu na to, či budú alebo nebudú zohľadnené pri výpočte RPMN. V tejto súvislosti odkázala na citovanú časť rozhodnutia z Krajského súdu Trenčín sp. zn. 6Co/129/2018. Zdôraznila, že zákon vyžaduje, aby tento údaj o celkovej čiastke bol vypočítaný, t.j. vyžaduje uvedenie konkrétnej sumy v správnej výške, čo splnené nebolo. Predmetná zmluva síce obsahuje údaj o celkovej čiastke, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, avšak tento je nesprávny, pričom spotrebiteľ nemal ani možnosť sa k takémuto údaju dopracovať, a preto je podľa § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ zmluva bezúročná a bez poplatkov.

17. Pokiaľ ide o nesprávny údaj o RPMN, žalobkyňa poukázala na rozhodnutie Krajského súdu Žilina sp. zn. 5Co/234/2018, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš č.k. 10Csp/78/2017-116. Z tohto rozhodnutia Krajského súdu Žilina citovala časť podľa ktorej osobitná úprava spotrebiteľských úverov je vo svojich ustanoveniach striktná a prísna, pokiaľ vyžaduje ako nevyhnutnú súčasť každej zmluvy o spotrebiteľskom úvere uvedenie všetkých obligatórnych náležitostí vymienených ust. § 9 ods. 2 písm. a) až y) ZoSÚ, pričom neuvedenie, resp. aj nesprávne, zmätočné, neúplné alebo nezrozumiteľné uvedenie niektorej zo zákona požadovaných obligatórnych náležitostí, má rovnaký následok vyplývajúci zo zákona, konkrétne z ust. § 11 ZoSÚ ako by v zmluve takýto údaj nebol obsiahnutý vôbec.

18. S poukazom na vyššie uvedené potom žalobkyňa navrhla, aby krajský súd napadnuté rozhodnutie zmenil tak, že žalobe vyhovie v plnom rozsahu a žalobkyni prizná právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

19. Žalovaný odvolanie nepodal. K doručenému odvolaniu žalobkyne predložil písomné vyjadrenie, ktorým navrhol, aby krajský súd rozhodnutie okresného súdu ako vecne správne potvrdil a priznal žalovanému náhradu trov odvolacieho konania. Napadnuté rozhodnutie považoval za správne, vychádzajúce z nevyhnutného eurokonformného výkladu práva. K náležitosti úverovej zmluvy podľa § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z.z. odkázal na vyjadrenie Krajského súdu v Trnave v predchádzajúcom zrušujúcom uznesení. K celkovej čiastke splatnej spotrebiteľom po odkázaní na znenie ust. § 2 písm. h) a g) zák. č. 129/2010 Z.z. poukázal na to, že v samotnej úverovej zmluve sú všetky alternatívne služby upravené v časti „Doplňkové služby - dobrovoľné“ a je len na slobodnom rozhodnutí samotného klienta, či sa pre niektorú z doplnkových služieb rozhodne alebo nie. V danom prípade klient v úverovej zmluve nezvolil poisťovňu, nezvolil ani službu zmeny výšky a počtu splátok, avšak sa rozhodol pre službu odložené splátky, ktorá je spoplatnená sumou 1,45 Eur mesačne. Aj táto skutočnosť preukazuje dobrovoľnosť

uzatvorenia predmetných služieb, ktoré žalobca mohol, ale aj nemusel uzatvoriť. Okrem toho aj v samotnej celkovej čiastke splatnej spotrebiteľom je uvedené „bez platieb za doplnkové služby“. O tom, že poisťné a ďalšie alternatívne služby sú dobrovoľné bol žalobca informovaný aj v Štandardných európskych informáciách o spotrebiteľskom úvere v bode 2 a 3. S tým potom súvisí nevyhnutnosť pri prepočte celkovej čiastky splatnej spotrebiteľom odpočítať od sumy 3.968,64 Eur úhradu za dobrovoľnú službu odložené splátky a výsledkom je suma celkovej čiastky splatnej spotrebiteľom 3.899,04 Eur. Bolo teda nepochybne jasne preukázané, že uzatvorením poisťného v prípade inej alternatívnej služby, v žiadnom prípade nebolo podmienené uzatvorením úverovej zmluvy. V závere vyjadrenia žalovaný odkázal na citáciu z rozsudku Okresného súdu Brezno v konaní pod sp. zn. 4C/40/2014 a metodické usmernenie NBS k výpočtu RPMN, podporujúce jeho názory.

20. Žalobkyňa k doručenému vyjadreniu žalovaného k jej odvolaniu predložila písomné vyjadrenie, ktorým navrhla, aby krajský súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie v zmysle § 388 CSP v napadnutom rozsahu tak, že vyhovie žalobnému návrhu v plnom rozsahu a prizná žalobcovi právo na náhradu trov konania v rozsahu 100%. V úvode vyjadrenia poukázala na znenie ust. § 4 ods. 1 písm. d) zák. č. 129/2010 Z.z. v znení účinnom v čase podpisu predmetnej zmluvy o úvere a rozsudok Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 v 4. bode. Zmluva podľa nej neuvádza presný dátum poskytnutia úveru a tiež presný a jednoznačný dátum prvej mesačnej splátky a preto nie je možné určiť termín konečnej splatnosti úveru. Tento svoj právny názor oprela o citácie z rozhodnutí Krajského súdu Žilina sp. zn. 8Co/158/2019 zo dňa 30.10.2019 a Krajského súdu Trnava sp. zn. 25Co/27/2019 zo dňa 10.12.2019. Pokiaľ ide o doplnkové služby, platba vo výške 1,45 Eur za odložené splátky nemá byť započítaná do celkovej čiastky spojenej so zaplatením úveru a teda započítaná do výpočtu RPMN. Zmluvnú podmienku odložených splátok žalobkyňa považuje za neprijateľnú, pretože na jej základe sú spotrebiteľovi vnútené služby, o ktoré vôbec nepožiadala a ide o záväzok spotrebiteľa zaplatiť za niečo, čo mu ani nebolo dodané. V tejto súvislosti odkázal na rozsudky Krajského súdu Prešov sp. zn. 18Co/109/2011 zo dňa 21.11.2012 a 8Co/49/2019 zo dňa 26.8.2019.

21. Ďalšie podania strany do spisu v odvolacom konaní nedoručili.

22. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku - ďalej CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie, bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po preskúmaní zákonnosti a vecnej správnosti rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne nie je možné priznať úspech, keďže napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je vo výrokoch vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 a 2 CSP).

23. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, s poukazom na žalobkyňou uplatnenú odvolaciu argumentáciu bolo posúdiť správnosť právnych úsudkov súdu prvej inštancie vedúcich k záveru, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. h) ZoSÚ a to celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, písm. f) termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, písm. k) ročnú percentuálnu mieru nákladov, v dôsledku čoho potom súd prvej inštancie nepovažoval za splnené podmienky v zmysle § 11 ods. 1, aby bol daný spotrebiteľský úver považovaný za bezúročný a bez poplatkov, následkom čoho musela byť predmetná žaloba, ktorá sa určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti daného úveru domáhala, ako nedôvodná zamietnutá.

24. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o preukázané skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobkyňou uplatneného nároku a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právne závery vo veci, pričom sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje

na správne a vyčerpávajúce odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku v odvolaní napadnutých častiach. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od odvolaní dotknutých právnych záverov súdu prvej inštancie odchyliť a preto nemôže dať za pravdu odvolateľke. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia dopĺňa iba nasledovné:

25. Odvolací súd sa plne stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie o tom, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje náležitosť v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ a to termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ktoré závery prvoinštančného súdu sú napokon totožné so závermi odvolacieho súdu vyslovenými v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí č.k. 25Co/196/2018-90, na ktorých odvolací súd v plnom rozsahu zotrváva. Vymedzenie termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru uvedené v dotknutej zmluve aj odvolací súd považuje za dostatočne jasné, určité a zrozumiteľné, naplňajúce požiadavku ust. § 9 ods. 2 písm. f) ZoSÚ, a tým v súlade so zákonom. Žalobkyňa ako spotrebiteľka v danom prípade disponovala dostatočne jasnou informáciou, kedy nastane konečná splatnosť spotrebiteľského úveru. Uvedenie konečnej splatnosti v tejto zmluve o spotrebiteľskom úvere pritom nie je totožné a je obsahovo odlišné od prípadov súdnych rozhodnutí, na ktoré sa žalobca v odvolacom konaní odvoláva (napr. rozsudok Krajského súdu Žilina sp. zn. 8Co/158/2019, Krajského súdu Trnava sp. zn. 25Co/27/2019).

26. Odvolací súd sa plne stotožnil aj so závermi súdu prvej inštancie ohľadne náležitostí celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť v zmysle § 9 ods. 2 písm. h) v spojení s písm. g) ZoSÚ, ktorá je v predmetnej zmluve uvedená v súlade s cit. ustanoveniami.

27. Podľa 9 ods. 2 písm. g) ZoSÚ náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere patria do celkových nákladov vtedy, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver, alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Podľa nadväzujúceho písm. h) celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť je súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom.

28. Súd prvej inštancie v ods. 18 preskúmaného rozsudku správne analyzoval, že predmetná doplnková služba bola dobrovoľná, sama žalobkyňa sa rozhodla iba pre jednu z viacerých poskytnutých doplnkových služieb a to pre službu odložené splátky, za ktorú bol dohodnutý poplatok 1,45 Eur mesačne. Keďže žalobkyňa ako spotrebiteľka nebola nútená, teda nemusela a nebola povinná uzavrieť zmluvu o poskytnutí tejto doplnkovej služby, aby získala spotrebiteľský úver alebo aby ho získala za ponúkaných podmienok, do celkových nákladov potom nepatria náklady za túto doplnkovú službu. Celková čiastka splatná spotrebiteľom bola preto správne v zmluve uvedená v sume 3.899,04 Eur, pričom je pri nej v bode 35. zmluvy výslovne a správne uvedené, že je bez platieb za doplnkové služby (48 splátok x 82,68 Eur = 3.968,64 Eur mínus 48 splátok x 1,45 Eur za doplnkovú službu, t.j. 69,60 Eur je 3.899,04 Eur).

29. Súd prvej inštancie preto v preskúmanom rozsudku dospel k správne záveru, že celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, uvedená v zmluve vo výške 3.899,04 Eur je uvedená správne, v súlade s citovanými ustanoveniami ZoSÚ.

30. Odvolací súd sa tiež stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie, že žalobca k všeobecne formulovanej námietke o nesprávnosti vypočítanej RPMN, aj s poukazom na povinnosť v zmysle § 150 ods. 1 CSP, neuviedol ďalšie konkrétne skutočnosti, pre ktoré RPMN považoval za nesprávnu a jeho tvrdenie preto nebolo možné preskúmať. Pokiaľ sa žalobca v tejto súvislosti odvoláva len na výpočet z internetového portálu, ktorý výslovne uvádza len orientačnú hodnotu RPMN, tento výpočet nezohľadňuje správne všetky činitele, ktoré sa pre výpočet presnej RPMN vyžadujú. Súd prvej inštancie preto správne uzavrel, že v konaní nebolo preukázané tvrdenie žalobkyne, že by údaj o RPMN v predmetnej zmluve o spotrebiteľskom úvere bol uvedený nesprávne, čo by malo mať za následok absenciu povinnej náležitosti zmluvy v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ. Konkrétne tvrdenia a výpočty či špecifikácie, preukazujúce nesprávnosť výpočtu RPMN, žalobkyňa nepredostrela, a to ani v podanom odvolaní.

31. S poukazom na vyššie uvedenú argumentáciu, po vyčerpaní relevantných odvolacích dôvodov uplatnených žalobkyňou, potom odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vo výroku vo veci samej, tak i v závislom a správnom výroku o náhrade trov prvoinštančného konania, ako vecne správny, s použitím ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP potvrdil.

32. V zmysle § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie. Podľa ods. 2 ak odvolací súd zmení rozhodnutie, rozhodne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

33. V zmysle § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci, ods. 2 ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

34. V zmysle § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, podľa ods. 2 o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

35. V odvolacom konaní fakticky plne úspešnému žalovanému vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1, § 256 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP), o ktorom v zmysle § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP musí aj bez návrhu rozhodnúť odvolací súd, keďže týmto rozhodnutím sa predmetné konanie končí. O výške náhrady trov konania v takom prípade v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

36. Z obsahu spisu vyplýva, že v danom prípade bol žalovaný v odvolacom konaní pasívny, nevykonával žiaden procesný úkon, náhradu trov konania si neuplatnil, ani nevyčíslil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

37. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, navyše podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris).

38. Odvolací súd preto s použitím Základných princípov čl. 4 ods. 2 CSP aplikoval na rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania princíp racionálneho zákonodarcu a o náhrade trov konania žalovaného rozhodol podľa fiktívnej normy, ktorú by zvolil, ak by bol sám zákonodarcou. Vychádzal pritom z pomyselnej normy, že ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúcim procesnú ekonomiu rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania, za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho sporu.

39. Danou problematikou sa zaoberalo aj občianskoprávne kolégium NS SR pričom v uznesení č. 15 z 9.10.2018 prijalo právnu vetu podľa ktorej, ak podľa obsahu spisu strane v konaní žiadne trovy nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov CSP, zakotvujúcim procesnú ekonomiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej náhrada trov konania nepriznáva.

40. Odvolací súd potom hoci úspešnému žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

41. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).